

Fővárosi Ítéltábla
12.Gf.40.314/2025/5.

Felperes: Felperes1 (cím2.)

Alperes: Alperes1 (cím1)

Alperes képviselője: Dr. Varga Tamás Ügyvédi Iroda (cím5; ügyintéző: dr. Varga Tamás Gyula ügyvéd)

A per tárgya: adós gazdálkodó szervezet volt vezetőjének marasztalása az adós felszámolási eljárásában nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült hitelezői követelés megfizetésében

Elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozat száma: 16.G.40.031/2025/20-I. számú ítélet

Fellebbezéssel támadott határozat kelte: 2025. szeptember 3.

Fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – az ügy érdemét nem érintve – helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi továbbá az alperest, hogy fizessen meg az államnak 1.003.023 (Egymillió-háromezer-huszonhárom) forint – a számára engedélyezett teljes személyes költségfeljegyzési jog folytán feljegyzett – fellebbezési illetéket oly módon, hogy azt az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára az esedékesség napjáig befizeti.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 20-I. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 12.539.038 forint tőkét és annak 2024. október 11. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 1.548.569 forint perköltséget.

[2] Az ítélet indokolásában a következő tényállást rögzítette:

[3] Az alperes 2016. október 24. napjától volt a adós cég (a továbbiakban: adós) egyedüli ügyvezetője, valamint az adós egyedüli tagja is.

[4] A felperes és a felperes házastársa mint megrendelők, valamint az adós mint vállalkozó között 2016. december 7. napján kivitelezési szerződés jött létre a cím6. cím alatti családi ház átalakítására vonatkozóan. A kivitelezési szerződést a felperes 2018. május 8. napján felmondta, melyet az adós, illetve az alperes ügyvezetőként tudomásul vett.

[5] Az adós felszámolását a Budapest Környéki Törvényszék rendelte el 2020. június 30. napjával, az adós fizetéseképtelenségének megállapítása mellett. Kirendelt felszámolóként a felszámoló, felszámolóbiztosként felszámoló biztos1 járt el.

[6] A felperest az adós cég felszámolója hitelezőként nyilvántartásba vette 2020. szeptember 22. napján. A felperes teljes nyilvántartásba vett hitelezői igénye 12.539.038 forint volt, mely a felszámolási eljárásban nem térült meg.

[7] A Budapest Környéki Törvényszék a 2021. szeptember 6. napján kelt, ügyszám1. számú végzésével az adóst megszüntette azzal, hogy a hitelezői követelések kiegyenlítésére vonatkozó rendelkezéseket vagyon hiányában mellőzte.

[8] A felperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján megállapítási pert indított a adós cég volt ügyvezetője, az alperes ellen.

[9] A Budapest Környéki Törvényszék a ügyszám2 számú ítéletében az adós cég tekintetében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját 2019. január 14. napjában állapította meg, rögzítve, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetét az alperes 2019. január 14. napi 11.000.000 forintos kifizetése idézte elő, majd az alperes 2019. június 28. napján további 5.000.000 forint összegű kifizetéssel csökkentette a hitelezők kielégítésére szolgáló adósi vagyont. A törvényszék ítéletében az alperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét megállapította és rögzítette, hogy ezzel okozati összefüggésben az adós társaság vagyona 16.000.000 forint összeggel csökkent.

[10] Az alperes fellebbezése folytán másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a ügyszám3 számú jogerős ítéletével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, azzal a pontosítással, hogy az alperes a megállapított vagyonsökkenés összegének erejéig felel a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de ott meg nem térülő hitelezői követelések kielégítéséért.

[11] A felperes megváltoztatott keresetében kérte, hogy a bíróság a jelen perben a Budapest Környéki Törvényszék ügyszám2 számú és a Fővárosi Ítéltábla ügyszám3 számú ítéleteiben jogerősen megállapított, Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség alapján kötelezze az alperest 12.539.038 forint – a felperes felszámolási eljárásban nyilvántartásba

vett, de ott meg nem térült követelésének – és ezen összeg után 2024. október 11. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest az eljárás során felmerült költségei megfizetésére, azzal, hogy perköltségigényét a jogi képvisellel felmerült költségben jelölte meg, amely a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban R.) 3. § (2) bekezdése szerinti ügyvédi munkadíj, figyelembevéve azt is, hogy a jogi képviselő áfa-fizetésre kötelezett, továbbá az általa előlegezett 752.342 forint eljárási illeték és közjegyzői díj megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

[12] Előadta, hogy a felperes által indított, Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapítási perben a törvényszék a ügyszám2 számú ítéletével az adós felelősségét megállapította a társaság vagyonszerzéséért.

[13] Kiemelte, hogy a társaság vagyonából az alperes ügyvezetőként saját magának két részletben kifizetett összesen 16.000.000 forint összeget, mely magatartás kifejezetten vagyonszerzésre irányuló magatartásként értékelhető. Az alperesnek a vezető tisztségviselőktől elvárható gondosság gyakorlása mellett fel kellett ismernie, hogy az adós vagyonából összesen 16.000.000 forint kifizetése az alperesi ügyvezetőnek az adós likviditását és szolvenciáját egyaránt jelentősen rontja, vagyont csökkenti, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben a társaság hitelezőinek érdekeivel ellentétes magatartás.

[14] A Budapest Környéki Törvényszék ügyszám1. számú végzése a felszámolási eljárás jogerős befejezésének közzétételéről 2021. október 7. napján jelent meg a Céglapban.

[15] Hivatkozott arra, hogy a jelen marasztalási perben az alperestől követelt pénzösszeg a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült pénzösszeg, mindösszesen 12.539.038 forint.

[16] A felperes igényének elsődleges jogalapját a Cstv. 33/A. § (11) bekezdésében jelölte meg. Kiemelte, hogy a Kúria 1/2013. számú PJE határozata indokolása alapján, illetve az általánosan érvényesülő joggyakorlat szerint: „A vezető tisztségviselő kártérítési felelősségének megállapítását követő marasztalási perben kizárólag az vizsgálendő, hogy az adós vagyonából ki nem elégíthető és a marasztalási per tárgyává is tett felperesi hitelezői igények együttes összege meghaladja-e a megállapítási perben meghatározott összeget” [Győri Ítéltábla Gf.II.20.085/2015/5/1.]. A felperes hivatkozott továbbá a GYIT-H-PJ-2016137 számú eseti döntésre, melynek értelmében a felelősség másodlagos, kizárólag az adós vagyonából ki nem elégített olyan követelések tekintetében áll fenn, amelyek kielégíthetők lettek volna, ha a vezető nem sérti meg a reá irányadó előírásokat [Győri Ítéltábla Pf.V.20.177/2016/4/1.].

[17] A jelen perben az alperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti, jogerős ítélettel megállapított felelőssége alapján tartozik kártérítéssel a felperesnek, a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése szerinti felelősségét megalapozza, hogy a adós cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében 16.000.000 forintot fizetett ki saját magának.

[18] A törvényes késedelmi kamatfizetés kezdő időpontjaként az alperes ellen benyújtott fizetési meghagyás alperes általi átvételének időpontját határozta meg. Az alperes a fizetési meghagyást az elektronikus tértivevény értelmében 2024. szeptember 25. napján vette kézhez, ettől számított 15 napja lett volna a teljesítésre, amely határidő 2024. október 10. napján járt le.

[19] Hangsúlyozta, hogy egy felszámolási eljárásban a felszámolónak van kizárólagos hatásköre annak eldöntésére, hogy a törvény erejénél fogva az adós képviselése

feljogosított törvényes képviselőként mely hitelezői igénybejelentéseket fogad el és melyeket vitat. Azok a hitelezői igények, amelyeket a felszámoló elismert és nyilvántartásba vett, később már nem vitathatók. Jogi álláspontját a Fővárosi Ítéltábla Gf.40.279/2021/4. számú eseti döntésével támasztotta alá. Kiemelte, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján esetlegesen megindított per sem teremti meg a kifogásolás jogához elengedhetetlenül szükséges közvetlen jogi érdeket, s a kifogásolási eljárás egyébként sem szolgálhat a nyilvántartásba vett hitelezői igény érdemi megalapozottságának vizsgálatára.

[20] Így jelen perben nem lehet érdemben kifogásolni, illetve bizonyítási eljárás keretein belül vizsgálni a felperesnek a adós cég „f. a.” által elismert és nyilvántartásba vett hitelező igényét.

[21] A felperes csatolta a hitelezői igénybejelentését és annak mellékleteit, mellyel azt kívánta igazolni, hogy a hitelezői igénye tételesen lebontott és okiratokkal teljeskörűen alátámasztott követelésekből állt. A hitelezői igénybejelentés alapját képező, az adós adós cég „f. a.”-val szembeni követelése az alábbi volt: (i) 2.698.000 forint, jogerős bírósági ítélet alapján fizetendő tőketartozás, melyet az alperes elismert és a Budakörnyéki Járásbíróság ügyszám4 sorszáma, az alperes mint a adós cég korábbi ügyvezetője által is ismert jogerős ítéletén alapul; (ii) 2.134.106 forint, a adós cég által a felperes részére vissza nem fizetett vállalkozói díjelőleg, amellyel a adós cég nem számolt el a vállalkozói szerződés felmondását követően a adós cég „f. a.” megszűnéséig; (iii) 2.700.000 forint, a adós cég által támfal építőanyagra átvett, de fel nem használt és vissza nem fizetett díjtétel, amellyel a adós cég szintén nem számolt el a vállalkozói szerződés felmondását követően a adós cég megszűnéséig; (iv) 4.122.483 forint, a adós cég által átvett, de fel nem használt és vissza nem fizetett díjtétel, amellyel a adós cég szintén nem számolt el a vállalkozói szerződés felmondását követően; (v) 760.000 forint, a vállalkozási szerződés 8. és 19. pontjain alapuló késedelmi kötbérkövetelés (a 2018. május 8. napján kelt felszólító levélben a késedelmi kötbért 2018. március és április hónapokra, 61 napos késedelemre számlázták ki, a hitelezői igénybejelentésben ez a 61 napot kiegészítették további 16 nappal, a 2018. február 21-28. közötti 8 nappal és a 2018. május 1-8. közötti 8 nappal); (vi) 124.149 forint, a felperes által megfizetett regisztrációs díj, amely tétel szükségszerű része a hitelezői igénybejelentésnek, ezért annak felmerülését az alperes sem vitathatja.

[22] Kiemelte, hogy a adós cég a jogellenesen kiszámlázott vállalkozói díjtételekről már a felperesi felmondást megelőzően is tudomást szerzett. A adós cég képviselőjében ugyanis maga az alperes volt az, aki a 2017. október 30-i, a felperesnek megküldött elszámolásával meghatározta és „létrehozta” ezeket a tételeket, ezzel kísérelve meg megmagyarázni, hogy mikre költötte a felperesnek kiszámlázott és a felperes által megfizetett vállalkozói díjat. Aláhúzta: a fentiek alapján az alperes már jóval a vállalkozási szerződés felmondását megelőzően teljeskörű tudomással bírt valamennyi olyan, a adós cég-vel szembeni felperesi követelésről, amely később a hitelezői igénybejelentés részét képezte.

[23] Előadta, hogy a Cstv. 46. § (6) bekezdése alapján a felszámoló csupán a hitelezőket köteles tájékoztatni, illetve a Cstv. 39. § (1) bekezdése alapján is csak a hitelezőket köteles összehívni, hitelezői gyűlés megtartása céljából.

[24] Az alperes már 2020. augusztus 7-e előtt felvette a kapcsolatot a felszámolóval, a lehetősége megvolt arra, hogy a felszámolótól tájékoztatást kérjen a hitelezői igénybejelentésekről. Az alperes a jelen perben ezt a saját, több mint 4 éves mulasztását próbálja meg egy kvázi felszámolási kifogás jelen perbeli előterjesztése útján utólag orvosolni, amelyre azonban már nyilvánvalóan nincs lehetőség.

[25] felszámoló biztos1 felszámolóbiztos tanúkénti kihallgatására irányuló alperesi indítványt a BDT2025.4888. számú eseti döntés [31] bekezdésére hivatkozva elutasítani kérte.

[26] Az elévülés tekintetében kifejtette: fogalmilag kizárt, hogy a felperes alperessel szembeni perbeli igénye elévült. A BDT2022.4489. számú eseti döntésre hivatkozással megjegyezte: ténykérdés, hogy a adós cég felszámolási eljárását befejező végzés Céggközlönyben való közzététele 2020. augusztus 1. napja után történt, ezért a jelen per az alperessel szemben az általános elévülési határidőn belül megindítható volt.

[27] Rámutatott: a adós cég „f. a.” felszámolójának az alperes „véleményét” nem kellett kikérnie a hitelezői igények elbírálásához, e körben a BH2001.292 számú eseti döntésre hivatkozott. Az alperes a adós cég „f. a.” felszámolásának időtartama alatt bármikor megkereshette volna a felszámolót, amennyiben bármely felszámolási irat tartalmát meg akarta volna ismerni, ezt azonban nem tette.

[28] Az alperesnek a kiviteli tervek hiányára mint kimentési okra történő hivatkozását a felperes és a adós cég között 2016. december 7. napján megkötött kivitelezési szerződés 31. pontjának [a] alpontja cáfolja, okirattal bizonyított tény, hogy a adós cég a kivitelezést a kivitelezési szerződéshez tartozó, számára átadott és rendelkezésre álló tervdokumentáció alapján vállalta el.

[29] Hivatkozott arra, hogy az alperes által megjelölt, a adós cég által végzett kivitelezés állítólagos nehézségeivel kapcsolatos alperesi előadások a jelen perben nem vizsgálhatók, azok egyébként is megalapozatlanok.

[30] A BH2023.101. számú eseti döntésre utalással kiemelte: jelen perben a törvényszéknek nincs hatásköre arra, hogy érdemben felülvizsgálja a felszámoló döntését a felperesi hitelezői igény nyilvántartásba vételéről.

[31] Az alperes megváltoztatott érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperesnek a pertárgy értékének figyelembevételével, a R. 3. § (2) bekezdés b) pontja szerinti összegben való marasztalását kérte.

[32] Előadta: az alperes – mint a adós cég ügyvezetőjének – ügyvezetői felelősségét a törvényszék ügyszám2 számú ítéletével jelen per előfeltételeként jogerősen megállapította, a másodfokú ítéltábla pedig azt a rendelkezés kiegészítésével helybenhagyta.

[33] Ténykérdés továbbá – bár figyelembe venni szükséges azt, hogy az előperben az alperes mindvégig vitatta a szerződésszegés tényét –, hogy a Budakörnyéki Járásbíróság a felperes kártérítésre irányuló részigényét a adós cég.-vel szemben részben már érvényesítette, így a felperes kereseti kérelmének ezen részigénye már kvázi ítélt dolog (res iudicata) jelleggel bír (Budakörnyéki Járásbíróság ügyszám4 számú ítélete).

[34] Kiemelte: az alapvető nézetkülönbség a felek között abból a kérdésből adódik, hogy a kártérítés jogalapja és mértéke már bizonyított-e a jelen perben és a kártérítés összege jogkérdésként elbírálható-e. Álláspontja szerint ez nem következik sem a Cstv. rendelkezéseiből, sem a Ptk. kárfelelősségre vonatkozó szabályai értelmezéséből. Nyelvtani, rendszertani és logikai értelmezés útján sem lehet azt megállapítani, hogy az alperes mögöttes ügyvezetői felelőssége a kérelem szerinti mértékben jogkérdésként elbírálható módon fennállna. Ha a felperesi jogértelmezést vennénk alapul, akkor az érdemi védekezés lehetőségétől, a követelés és a kárfelelőssége vitatásának lehetőségétől fosztaná meg a törvényszék az alperest.

[35] Kitért arra is, hogy a felszámolási eljárásban a felszámolóbiztos befogadta a felperes hitelezői igényét és besorolta 12.539.038 forint összegben. Ez a tény nem eredményezheti még az ügyvezetői mögöttes felelősségének megállapítását követően sem, hogy egyfajta automatizmus útján ez a kárösszeg bizonyított volna. Az alperesnek – mint

ügyvezetőnek és tulajdonosnak – nem volt lehetősége a követelést megismerni és vitatni. Magánszemélyként az ügyvezetői mögöttes felelőssége vonatkozásában nyílik meg az érdemi vitatás lehetősége. Az adós nevében előterjeszthető kifogás valójában az adós gazdálkodó szervezet tulajdonosainak érdekeit védi.

[36] Jelen per az első olyan „lehetőség”, ahol erre alperes nyilatkozhat és vitathatja a felperes kártérítési igényét. Ezért jogkérdésként, az előperből és a felszámolói elismerésből nem következhet az, hogy jelen perben az egyetlen vizsgálandó kérdés az, hogy a kereseti kérelem összszerszerűsége meghaladja-e a jogerős ítélettel helybenhagyott 16.000.000 forint összeget.

[37] A felperesi (helyesen: felszámolási) eljárás során a felperes 2020. szeptember 22. napján a felszámoló felé benyújtott „Tőkekövetelés 2.698.000 forint és egyéb követelés jogcímen” megfogalmazott hitelezői igényét semmivel nem támasztotta alá. Az alperest a felszámoló nem tájékoztatta a követelés elismeréséről, azt vitatni csak jelen per keretein belül van módja alperesnek, ezért a kereseti kérelem eldöntése vonatkozásában a felperest terheli annak bizonyítása, hogy az egyéb követelés jogcímen előterjesztett 9.716.889 forint iránti követelése is alapos.

[38] A felperes hitelezői igénybejelentésének 5 tételben megjelölt igényét a jogerős ítélettel elbírált követelés kivételével vitatta, azokat alaptalannak tekintette.

[39] Előadta, hogy a felperes és az alperes által vezetett adós cég közötti elszámolási vita tényállásának fontos része, hogy a felperes (hitelező) egyáltalán nem készített kiviteli terveket, csak engedélyezési tervvel rendelkezett. A vállalkozói munka során szembesült az adós a statikai problémákkal, amelyek a vállalt kivitelezést lényegesen bonyolultabbá tették, illetve ebből adódóan szükségszerűen elvégzendő többletmunka vállalását tették szükségessé. A többletmunkákat nem kívánta az átalánydíjon felül megfizetni a felperes, álláspontja szerint a vállalt díjazásban ez benne foglaltatott, ugyanakkor az ő felelősségi körébe tartozik, hogy az átalánydíjazásról kiviteli terv hiányában kötöttek megállapodást.

[40] A többletmunkák és a felperes által hiányolt és részéről elszámolási „hiányként” jelzett követeléssel szemben – amennyiben a felszámoló kikérte volna a véleményét a követelés elfogadhatósága tekintetében – ezeket az érveket és tényeket hozta volna fel, hiszen a többletmunkák anyagi terhét a felperes át kívánta terhelni az adós cégre. Előadta, hogy a tervdokumentáción felül indokolt többletmunkát elvégezte.

[41] Rögzítette: a szerződést 2018. május 8. napján mondta fel a felperes. A felperesi igénybejelentést – 2020. szeptember 22. napján kelt – a felszámoló felszámolóbiztos, felszámoló biztos1 fogadta be és sorolta be „F” kategóriába tartozó követelésként. Az alperes ezzel csak a felszámolást követően, az ügyvezetői mögöttes felelősség megállapítására irányuló perben szembesült. Ebben a vonatkozásban az előzményi perben a bíróság tanúkat is meghallgatott, amely tanúvallomások jelen perhez szerelését indítványozta.

[42] Rámutatott: a kereseti kérelem hiánya, hogy a felperes hitelezői igényét a felszámolóbiztos nem joghatályosan fogadta be.

[43] A Cstv. 51. §-ában foglaltak szerint a felszámolóbiztos nem tájékoztatta az adós korábbi ügyvezetőjét (alperest) és mint cégtulajdonost sem a hitelezői igény befogadásáról és ragszorolásáról, így a felszámolóbiztos azon mulasztásával kapcsolatban, hogy a felperesi hitelezői igényt elismerte, a Cstv. 51. §-a szerinti kifogás előterjesztésére sem az adós adós cég-nek, sem az ügyvezetőnek, sem a cégtulajdonosnak nem volt módja és lehetősége.

[44] Indítványozta a felszámolóbiztos felszámoló biztos1 tanúkénti meghallgatását arra a tényre, hogy értesítette-e a felperesi hitelezői igény benyújtásának tényéről az alperest akár mint cégtulajdonost, akár mint ügyvezetőt és ezzel lehetővé tette-e az adós

ügyvezetője/tulajdonosa számára, hogy kifogással élhessen a hitelezői igény nyilvántartásba vétele ellen.

[45] Amennyiben a Cstv. 51. §-a vonatkozásában a felszámolóbiztos mulasztása miatt a hitelezői igény befogadása nem joghatályos, továbbá annak ténye, hogy az előzményi ítéletben 2.698.000 forint tőkekövetelés iránti igényét peresítette a felperes a 2018. szeptember 4. napján benyújtott keresetével, továbbá a szerződés felmondásának időpontját alapul véve is (2018. május 8.), elévült követelést kíván érvényesíteni a felperes.

[46] Elévülést megszakító körülménynek – álláspontja szerint – nem lehet tekinteni a felszámolóbiztos felé történő hitelezői igénybejelentést, mivel a hitelezői igény befogadása a jelzett ok miatt nem joghatályosan történt és annak címzettje nem is a adós cég, hanem a felszámoló és a felszámolóbiztos volt. Az ügyvezető mögöttes felelősségének megállapítása iránti per csak abban az esetben lehet a adós cég-vel szemben fennálló követelés elévülését megszakító körülmény, ha a törvényszék arra a nem várt megállapításra jut, hogy a hitelezői igény befogadását joghatályosnak tekinti.

[47] A törvényszék a felperes keresetét alaposnak ítélte.

[48] Döntése jogi indokolása keretében a Cstv. 33/A. § (1), (11), (14) bekezdései, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:118. §-a és a PJD2019.25. számú eseti döntés I. pontjának ismertetését követően megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék ügyszám2 számú – a Fővárosi Ítéltábla ügyszám3 számú ítéletével helybenhagyott – ítéletében az alperes Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősségét jogerősen megállapította és rögzítette, hogy ezzel okozati összefüggésben az adós társaság vagyona 16.000.000 forint összeggel csökkent.

[49] A törvényszék rámutatott: a Cstv. 33/A. §-ában, egyben a Ptk. 3:118. §-ában meghatározott kártérítési felelősség a hitelezői igényként megjelenő kötelmi igénytől mint kötelezettségtől független. A Cstv. többlétevényállási elemeket kíván meg a vezető tisztségviselői felelősség beállításához; a gazdasági társaság felszámolással történő megszűnése; a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése; a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beállta után a hitelezői érdekek figyelmen kívül hagyása a vezető tisztségviselő által; a gazdasági társaság vagyonának csökkenése vagy a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítésének más okból való megghiúsulása; továbbá az okozati összefüggés fennállta a vezető tisztségviselő magatartása és a hitelezői követelés kielégítetlenül maradása között.

[50] A Kúria Gfv.VI.30.054/2022/5. számú ítéletének [38] bekezdésével összhangban a kártérítési igény jogalapja tekintetében született jogerős döntésre tekintettel, a marasztalási perben kizárólag a meg nem térült hitelezői követelések megfizetése tárgyában kellett és a jogszabályi rendelkezések alapján – figyelemmel a kétlépcsős pertípusra – lehetett a bíróságnak bizonyítást folytatnia.

[51] Aláhúzta: a felelősséget megállapító ítélet azt a jogot biztosítja valamennyi hitelező számára, hogy a felszámolási eljárás befejezése után marasztalási keresetet nyújtson be a vezető tisztségviselőkkel szemben a felszámolási eljárásban ki nem elégített követelése megtérítése iránt, legfeljebb azonban a saját igénye és a marasztalást igénylő valamennyi hitelező együttes igényének a már megállapított vagyoncsökkenésre vetített aránya szerint meghatározható összeg erejéig.

[52] A marasztalási pert az adott ügyben kizárólag a felperes indította meg, a ki nem elégített hitelezői igénye a jogerős ítéletben megállapított összeg mértékét nem érte el.

[53] A fentieket követően kifejtette: a felperes okiratokkal igazolta, hogy a társaság felszámolási eljárásában nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült 12.539.038 forint követelése kielégítetlenül maradt. A felperes csatolta a felszámolónak bejelentett hitelezői igényt, melyet a felszámoló, mint nem vitatott követelést nyilvántartásba vett.

[54] Leszögezte: a Cstv. 51. §-a alapján a felszámolóbiztosnak nem volt tájékoztatási kötelezettsége az adós korábbi ügyvezetője, az alperes felé. Az elsőfokú bíróság felszámoló biztos tanúkénti kihallgatására irányuló indítványt arra tekintettel mellőzte, hogy jelen eljárásban a hitelezői igény besorolása, a felszámolási eljárásban hozott felszámolói intézkedések vizsgálatára a bíróság nem jogosult. A felszámolónak a felszámolás során végzett, az adós vagyონával kapcsolatos tevékenységét vagy mulasztását a felszámolás során és azt követően sem lehet peres vagy nemperes eljárásban vitássá tenni, erre – a felszámolási eljárás specialitása miatt – csak a kifogás jogintézménye nyújt lehetőséget kizárólag a felszámolási eljárás alatt. A felszámolási eljárásban az alperes, az adós cég egyedüli tagja és egyben vezető tisztségviselője a felszámolóval érdemben nem működött együtt, így saját felróható magatartása miatt került abba a helyzetbe, hogy a bejelentett hitelezői igényekről – állítása szerint – nem szerzett tudomást.

[55] A törvényszék rögzítette: a hitelezői igényként érvényesített kötelmi igény létrejötté, összecszerúsége és esedékessége vizsgálatának jelen felelősséget megállapító pert követő marasztalási perben a Cstv. 33/A. §-a alapján a kétlépcsős, speciális pertípusban azért nincs helye, mert a marasztalási perben a bíróság nem a felperes kötelmi igényéről, az adós cég tartozásáról, illetve a hitelezői igény nyilvántartásba vételének jogszerűségéről, hanem kizárólag az alperes kártérítési kötelezettségének összecszerúságáról határozhat a Cstv. 33/A. §-a szerinti eljárásrendben.

[56] Utalt arra, hogy a felszámolási eljárásban a nyilvántartásba vett hitelezői igényeket kell kielégíteni, így, ha az adós társaság rendelkezett volna vagyonnal – mely vagyon a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetben alperesi magatartás miatt 16.000.000 forinttal csökkent –, a felperes hitelezői követelése maradéktalanul kielégítést nyerhetett volna. A Cstv. 33/A. § (11) bekezdése szerinti marasztalási perben, az alperes a megállapítási perben meghatározott felelőssége alapján téríti meg a hitelező kárát, és nem az adós társaságnak a felszámolási eljárásban kielégítetlenül maradt tartozásáért állt helyt, melyet a bekövetkezett vagyonsökkenés alapozott meg. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság mellőzte az előzményi perben meghallgatott tanúk vallomását rögzítő jegyzőkönyvek és a felszámolási iratok beszerzését, melyek egyébként az előzményi per iratainak részét képezték.

[57] A törvényszék nem találta alaposnak az alperes elévülési kifogását sem.

[58] A Ptk. 6:22. § (1), (2) bekezdéseire, és a Ptk. 6:532. §-ára utalással kifejtette: a vezető tisztségviselő ellen indított marasztalási perben csak a kártérítési igény elévülése vizsgálható, a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igény alapjául szolgáló követelés elévülésének kezdő időpontja nem.

[59] Az elsőfokú bíróság az elévülés kezdő időpontját a felelősséget megállapító jogerős, másodfokú ítélet felperes általi átvételét követő napban, azaz 2024. május 9. napján határozta meg, a felperes az ezt követő 5 éves általános elévülési időn belül megindította a marasztalásra irányuló eljárást.

[60] A Ptk. 6:48. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a felperest megillető késedelmi kamatról, melynek kezdő időpontját a felperes pontosított keresetével egyezően, 2024. október 11. napján határozta meg, mely időpontot a fizetési meghagyás kézhezvételét követő teljesítési határidő lejártát követő napban jelölt meg a felperes.

[61] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes támadta fellebbezéssel, amelyben annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

[62] Fellebbezésében előadta, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése azért szükséges, mert a tényállás teljeskörű tisztázása és a felszámoló, perbevonásának engedélyezése elengedhetetlen a perben. Jogorvoslati kérelmét emellett azzal indokolta, hogy az elsőfokú ítélet megállapításaival és indokolásával nem ért egyet, mert az ítélet alapjául szolgáló tényállás teljeskörű tisztázásához nélkülözhetetlen annak vizsgálata, hogy a felszámoló minek alapján fogadta be a felperes semmivel sem igazolt hitelezői igénybejelentését a felszámolási eljárás során, továbbá miért zárta el az alperest mint tulajdonos-ügyvezetőt attól, hogy reagáljon és tételesen megcáfолhassa a teljesen alaptalan és igazolatlan hitelezői igénybejelentést. E körben szükségesnek és indokoltnak tartotta a felszámoló perbevonását, melyet az alperes kezdeményezett, de az alperesi perbehívó nyilatkozatot az elsőfokú bíróság hatálytalannak nyilvánította. Rámutatott: tévedett az elsőfokú bíróság e körben, amely miatt az ítéleti tényállást nem tisztázta teljeskörűen, ennek következtében a hiányosan megállapított tényállásból helytelen jogkövetkeztetést vont le. Mindez azt eredményezte, hogy az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlan és annak hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása indokolt. Az új eljárás keretében az elsőfokú bíróságnak engedélyeznie kell a felszámoló, perbevonását, továbbá tisztáznia kell, hogy a Cstv. 33/A. §-a alapján hogyan, milyen bizonyítékok alapján vette nyilvántartásba a felperes hitelezői igényét a felszámoló és milyen, az alperesre kiható mulasztás történt a felszámolási eljárásban, melyről tudomással nem rendelkezett.

[63] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte, a pertárgy értékhez igazodóan, azzal, hogy az ügyvédi tevékenységet folytató felperes a saját képviselőjét látja el a perben. Mindenekelőtt rögzítette: a törvényszék helyesen állapította meg a tényállást, okszerűen mérlegelt, a megállapított tényekből helyes jogkövetkeztetést vont le.

[64] Aláhúzta: a tényállás felderítetlensége a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) szerint nem minősül hatályon kívül helyezési oknak. Az elsőfokú bíróságnak a Pp. 263. § (1) bekezdése szerinti jogosultsága a tényállás szabad megállapítása. Ennek megfelelően az eljárás folyamán mind a két fél megtette nyilatkozatait, előadta tényállításait és jogi érvelését, bizonyítási indítványokat tett, okirati bizonyítékokat csatolt.

[65] Álláspontja szerint az alperes a Pp. 371. § (1) bekezdés b) és d) pontjában foglalt kötelezettségének nem tett eleget, nem reflektált az ítéletben előadott indoklásra, az abban foglaltakat egyáltalán nem vitatta, továbbá nem jelölt meg az ítélettel kapcsolatos konkrét anyagi vagy eljárási jogszabálysértést, nem tett előadást arra vonatkozóan sem, hogy konkrétan miért és miként lenne helye az ítélet hatályon kívül helyezésének. Az alperes kizárólag az elsőfokú eljárásban előadott jogi álláspontját ismételte meg, mely nem alkalmas az ítélet elleni fellebbezés megalapozására. E körben felhívta a Fővárosi Ítéltábla Pf. 20.093/2024/4. számú eseti döntését.

[66] Utalt a Pp. 371. § (2) bekezdésében foglaltakra, mely rögzíti, hogy kizárólag a Pp. 379. § - 381. §-ában foglaltakra hivatkozva lehet kérni az ítélet hatályon kívül helyezését. Ehhez képest az alperes ilyen konkrét hivatkozást a fellebbezésében nem terjesztett elő. Kiemelte: az elsőfokú eljárásban az elkésett, tartalmilag elégtelen perbehívás engedélyezésének nem volt helye. A nyilvánvalóan időhúzó alperesi perbehívás a Pp.

szabályai értelmében egyrészt a Pp. 45. § (2) bekezdésébe ütköző módon elkészített (a kereset az alperessel történt közlése és perbehívás indítványozása között eltelt a 45 nap), ezért hatálytalan volt, másrészt a Pp. 45. § (5) bekezdése alapján perrendtartásszerűen meg sem történt (a 2025. augusztus 29. napján postára adott iratot nem közölték a címzett felszámolóval), ezért azt érdemi vizsgálat nélkül figyelmen kívül kellett hagyni.

[67] Hivatkozása szerint az alperes vezetése alatt állt adós felszámolója részéről nyilvántartásba vett felperesi hitelezői igény alperes általi vitatásának jelen perben nem volt helye. Fenntartotta a 2025. június 12. napján kelt előkészítő iratában foglaltakat és az elsőfokú ítélet [65]-[68] és [70] bekezdéseiben kifejtettekre utalt. Kiemelte: a hitelezői igénybejelentés a felperes és az alperes vezetése alatt állt adós közötti kivitelezési szerződésből eredő konkrét okiratokkal igazolt ténybeli alapokon álló követelésből származott, e követeléseket a felperes tételesen kidolgozta és már 2018-ban, jóval az alperes vezetése alatt állt adós felszámolását megelőzően teljes körűen, és okiratokkal alátámasztott módon közölte az alperessel, akinek ezekről a követelésekről 2018. óta minden részletre kiterjedő és konkrét tudomása volt. Ezért a fellebbezést megalapozatlannak tartotta.

[68] A fellebbezés nem alapos.

[69] A másodfokú bíróság felülbírálati jogköre a Pp. 369. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság eljárásának szabályszerűsége, a (3) bekezdése értelmében pedig az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelése felülbírálatára terjedhet ki.

[70] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, (...) ellenkérelemre. annak korlátai között gyakorolja.

[71] Ilyen korlát mindenekelőtt a Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontja szerint a másodfokú bírósághoz intézett fellebbezési kérelem, amely szükségképpen, határozottan tartalmazza, hogy a fellebbező a másodfokú bíróságtól az elsőfokú ítéletet, illetve annak kifogásolt rendelkezését mennyiben és milyen okból kéri megváltoztatni, és/vagy hatályon kívül helyezni.

[72] A jelen esetben az alperesnek az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelme nem volt, kizárólag annak hatályon kívül helyezését kérte a másodfokú bíróságtól.

[73] A Pp. 371. § (2) bekezdése értelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a fél – az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül – a 379-381. §-ban foglaltakra hivatkozva kérheti.

[74] A Pp. 379. §-a az ítélet eljárás megszüntetése miatti kötelező (a jelen ügyben nem felmerült) hatályon kívül helyezési okokról szól.

[75] A Pp. 380. §-a az ítélet eljárási szabálysértés miatti kötelező hatályon kívül helyezésének, míg a 381. §-a az ítélet eljárási szabálysértés miatti, mérlegelhető hatályon

kívül helyezéseinek eseteit határozza meg. Ezek alapján tehát alapján az ítélet hatályon kívül helyezése kizárólag eljárási szabálysértés miatt kérhető.

[76] Az alperes a fellebbezésében egyrészt azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem teljes körűen tárta fel, másrészt nem engedélyezte a felszámoló, (az adós társaság felszámolója) perbevonását.

[77] A Pp. 369. § (3) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a tényállást az anyagi jogi felülbírálat keretében módosíthatja, egészítheti ki [a)-b) pont]; vonhat le a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést, minősítheti eltérően a megállapított tényeket [c) pont]; mérlegelheti felül az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését [d) pont]; valamint határozhat olyan kérdésben, amelyben az elsőfokú bíróság nem tárgyalta, illetve nem határozott [e) pont].

[78] Az alperesnek a tényállás felderítetlenségével kapcsolatos fellebbezési hivatkozása tehát kizárólag anyagi jogi felülbírálat keretében lett volna vizsgálható, az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelése értékelésére azonban a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre a csupán hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelem korlátai között nem terjed ki.

[79] A felszámoló, perbevonását illetően az elsőfokú bíróság a 2025. szeptember 3. napján tartott tárgyaláson az alperes perbehívási indítványát a Pp. 45. § (4) bekezdése alapján hatálytalannak nyilvánította (20. sorszámú jegyzőkönyv).

[80] Az alperes 2025. augusztus 30. napján, a 15. sorszámú iratában terjesztette elő a felszámoló a adós cég felszámolójának perbehívását a Pp. 45. § (1) bekezdése alapján azzal, hogy pervesztessége esetére követelést kíván vele szemben érvényesíteni 9.716.889 forint összegben, kártérítés jogcímén, mert álláspontja szerint a felperes hitelezői igényét a Budakörnyéki Járásbíróság ítéletével megállapított 2.690.000 forintot meghaladó részében jogszerűtlenül vette nyilvántartásba.

[81] A Pp. 45. § (1) bekezdése előírja: az a fél, aki pervesztessége esetére harmadik személy ellen kíván követelést érvényesíteni vagy harmadik személy követelésétől tart, ezt a harmadik személyt perbe hívhatja. A (2) bekezdés rendelkezése szerint a perbehívás bíróság részére történő bejelentésének – a (3) bekezdésében foglaltak kivételével – [a)] az alperes részéről a kereset közlésétől számított 45 napon belül vagy a bíróság által az ellenkérelem előterjesztésére meghosszabbított határidőn belül (...), de legkésőbb a perfelvételt lezáró végzés meghozataláig van helye. A (4) bekezdés alapján a (2) (...) bekezdésében meghatározott határidőt követően tett perbehívást bejelentő nyilatkozat hatálytalan.

[82] A rendelkezésre álló iratokból kitűnik, hogy az alperessel a keresetet 2025. február 27. napján közltek, a kereset közléséhez képest a 45 nap 2025. április 13. napján lejárt, ezért a jogszabályi előírások betartásával nyilvánította a perbehívást hatálytalannak az elsőfokú bíróság a Pp. 45. § (4) bekezdése alapján.

[83] Az alperes a Pp. 45. § (4) bekezdésének megszegésére való tartalmi utaláson kívül, az elsőfokú bíróság által álláspontja szerint megsértett eljárási szabályt nem jelölt meg

fellebbezésében, a Pp. 45. § (4) bekezdését pedig az elsőfokú bíróság a fentiek szerint helyesen alkalmazta, egyéb – a fellebbezésben nem említett – eljárási szabálysértést pedig az ítéltábla sem észlelt felülbírálata során [Pp. 370. § (3) bekezdés], ezért a Pp. 381. §-a szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése nem volt indokolt.

[84] A Pp. 381. §-a szerint az ítélet mérlegelhető hatályon kívül helyezésének akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait megsértette és ez az eljárási szabálysértés az ügy érdemi eldöntésére kihatott, továbbá annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges vagy nem észszerű.

[85] A Pp. 382. §-a előírja: ha a fél az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül kizárólag az ítélet hatályon kívül helyezését kérte és fellebbezése megalapozatlan, a másodfokú bíróság ítéletével – az ügy érdemét nem érintve – az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

[86] Mivel az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására irányuló kérelem nélkül, kizárólag a fellebbezéssel támadott határozat hatályon kívül helyezését kérte, s fellebbezése az előzőekben kifejtettek szerint megalapozatlan volt, a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 382. §-a alapján az elsőfokú bíróság ítéletét – az ügy érdemét nem érintve – helybenhagyta.

[87] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes a másodfokú eljárásban felmerült költségét a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján maga viseli.

[88] Az alperes pervesztes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a saját ügyében eljáró ügyvéd foglalkozású felperes másodfokú eljárásban felmerült keresetkiesésből álló ügyvédi költségét megfizetni.

[89] Tekintettel arra, hogy a felperes a saját ügyében eljáró ügyvéd, ügyvédi munkadíjra nem, hanem keresetkiesésre jogosult. Ennek meghatározásánál a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM. rendelet) 3. § (1) bekezdés a) és b) pontjai szerinti pertárgyértékhez igazodó ügyvédi munkadíj összegből kell kiindulni, értékelve azt, hogy a saját ügyében személyesen eljáró ügyvéd a Kúria PK.152. számú állásfoglalása értelmében – amely az 1/2017. PJE határozat alapján az új Pp. alkalmazása körében is megfelelően irányadó – keresetkiesése összegének meghatározásánál egyrészt azt kell különösen figyelembe venni, hogy az ügynek más személy megbízásából való ellátása esetén milyen keresethez jutott volna, másrészt, hogy saját személyes ügyének ismerete munkamegtakarítással jár.

[90] Az ítéltábla a felperes keresetkiesése összegének meghatározásánál az általa ügyvédi munkadíjként felszámított összegből (576.171 forintból) indult ki, azt azonban az IM rendelet 3. § (4) bekezdése alapján mérsékelni látta indokoltnak. A mérséklésnél értékelte a felperes részéről a saját ügyének ismeretét, és azt is, hogy fellebbezési ellenkérelme szerint is egyszerű megítélésű ügyről volt szó. Mindez arra enged következtetni, hogy jelen fellebbezési ellenkérelmének elkészítése jelentős elmélyülést már nem igényelt a részéről. Az ítéltábla álláspontja szerint az 500.000 forintban megállapított másodfokú perköltség összege áll arányban a felperes által az ügyben végzett – a 4 oldal terjedelmű fellebbezési ellenkérelem elkészítésében kifejtett – tevékenységgel.

[91] Az ítéltábla az alperest a személyes költségfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett 1.003.023 forint fellebbezési illeték államnak való megfizetésére hivatalból, a Pp. 101. § (1) bekezdése alapján kötelezte, a Pp. 102. § (1) bekezdésének megfelelően.

A megfizetés módjára vonatkozó rendelkezés a 2023. január 1. napján hatályba lépett, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet módosításáról szóló 26/2022. (XII. 06.) IM rendeletben szereplő [Itv. 78. § (4) bekezdés] előírásán alapul. Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájának száma: 10032000-01070044-09060018. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként kell feltüntetni.

Budapest, 2026.március 26.

Dr. Rápolti Barbara s. k.
a tanács elnöke

Dr. Pesti Zsuzsanna s. k.
előadó bíró

Dr. Mizerák Judit s. k.
bíró